

Contributed by SAP

dinsdag, 30 april 2013 - Last Updated dinsdag, 30 april 2013

Vrienden, kameraden,

Het zijn slechte tijden voor de werkende bevolking, en ze worden er niet beter op. De crisis weegt in heel Europa zwaar op de krachtsverhoudingen tussen de werkende klasse en het patronaat. Er is niet veel reden tot feesten. Tja, Thatcher is eindelijk gestorven en neoliberale ideologie verliest meer en meer zijn hegemonie. Meer en meer blijkt het een dogma ten dienste van de rijkste 1% van de samenleving. Maar het neoliberale kapitalisme is er nog, omdat wij van onze kant onze strijd nog steeds bedrijf per bedrijf, sector per sector, land per land voeren, elk op ons eigen. Met een gevoel van onmacht tot gevolg. Terwijl het er op aankomt om ons eigen project naar voor te schuiven om de massa van de mensen voor onze zaak te winnen: een maatschappij met sociale gelijkheid, meer democratische rechten voor iedereen, respect voor het milieu.

Met 't minste kwaad zijn we niet gebaat

Sociaalliberaal links, sp.a en PS op kop, als ze al niet gewoon de propaganda van allerlei «experten» herkauwen over de «crisis, de schulden die te hoog zijn, de competitiviteit van de bedrijven, de vergrijzing van de bevolking», komt tot vervelens toe met dezelfde excuses af om haar beleid te rechtvaardigen: «'t is de schuld van de Europese Unie, van de N-VA, van de liberalen,...». Om aan te vullen met: «Zonder ons zou het nog erger zijn!»

Echt? In Griekenland, Spanje, Portugal waren het hun zusterpartijen die de asociale tsunami op gang brachten. Ze hadden daar rechts niet bij nodig... In Frankrijk regeert de PS vandaag alleen. Veel verschil in het sociale beleid, op het vlak van de buitenlandse politiek, enz. (met de gelukkige uitzondering van het homo-huwelijk) met het vorige rechtse bestuur is niet te merken. Op het vlak van het Europese beleid is er weinig onderscheid tussen de sociaaldemocratie en rechts. Ze stemmen allemaal dezelfde besparingsverdragen. Herinner je je nog de jaren '90, toen de sociaaldemocratie in 13 landen op de 15 die de EU toen telde aan de macht was? Heeft het de neoliberale pletwals die de EU is toen ook maar een morzel tegengehouden? Tobback junior en Marnette maken vandaag niet veel indruk meer met de pogingen het links imago van sp.a en PS wat op te smukken. Stop ermee, de mensen trappen er niet meer in: «het minste kwaad» blijkt erg genoeg!

Het Europese patronaat wil de diepe crisis waarin het kapitalisme zich bevindt, gebruiken om een reeks ongeziene aanvallen in te zetten op onze sociale verworvenheden: een enorme privatiseringsgolf, deregularisatie van arbeidsvoorwaarden, loonverlagingen in de openbare sector en de privé, aanvallen op de gezondheidszorg, de pensioenen, de werkloosheidsuitkeringen, enz. Een strategie die eerst wordt uitgetest op de bevolking in Zuid- en Oost-Europa, voorbestemd om voor een paar Noord-Europese landen (Duitsland op kop) te worden wat Mexico vandaag voor de VS is. Zodra die landen structureel zijn omgevormd, is het de beurt aan de landen in het hart van de

Europese economie, waaronder België, om door de molen gehaald te worden, maar misschien aan een trager tempo.

Sociaal verzet

Hoog tijd dus voor sociaal verzet, verzet dat even hard is als de aanvallen die op ons afkomen! De werkende bevolking, de vakbonden liggen onder vuur. Aan de andere kant wordt niet gelanterfant! Ook bij ons delen de regering Di Rupo en de regionale regeringen (waaraan naast sp.a en PS in Brussel en Wallonië ook groenen deelnemen) de ene mep na de andere uit: 23 miljard euro besparingen, verlaging van 0,4% van de reële lonen en loonblokkering voor minstens 6 jaar, 5000 jobs weg in de openbare sector, besparingen bij de Post en de NMBS, afbouw van het vervroegd pensioen, verlaging van de pensioenen, feitelijke limitatie in de tijd van de werkloosheidsuitkeringen door ze onder de armoedegrens te laten zakken, toenemende armoede in de samenleving, bevrozen van de uitgaven in de gezondheidszorg, prijsstijgingen in het openbaar vervoer, zware bezuinigingen bij de gemeenten en OCMW's. In de privé is de sociale toestand een ramp: vooral in de industrie volgt de ene bedrijfssluiting op het andere faillissement, maar ook de bankbedienden bijvoorbeeld worden niet gespaard. ArcelorMittal, Ford Genk, Duferco, Caterpillar... En dat is maar het begin, tenzij we hen nu eindelijk afblokken!

Zo zagen we afgelopen periode opnieuw proefballonetjes oplatzen door Open VLD en N-VA die de uitbetaling van de werkloosheidsuitkeringen willen afpakken van de vakbonden. Zulke maatregelen zou de vakbonden zwaar verzwakken. Nu al riskeren de bonden tienduizenden werkloze leden te verliezen die het slachtoffer gaan worden van een hervorming van de werkloosheid waartegen ACV, ABVV en ACLVB zich nooit serieus verzet hebben. Maar ook vanuit de sp.a waren er aanvallen op het stakingsrecht bij het openbaar vervoer, vanuit de N-VA is er de hele campagne tegen het ACW, ... Di Rupo viel de militanten van de ACOD aan toen ze actie voerden: «Jullie leiden de burgers naar de afgrond».

In heel Europa worden de collectieve arbeidsovereenkomsten en contracten van onbepaalde duur aangevallen: met landen als Griekenland en Italië op kop, maar ook in Frankrijk of bij ons. De begrotingen van de lidstaten van de EU moeten vanaf nu voorgelegd worden aan de Europese Commissie vooraleer ze door de nationale parlementen worden besproken.

De heersende klasse wil dat de vakbonden enkel nog diensten aanbieden aan hun leden, de arbeidskracht mee beheren. Af en toe mogen ze nog wel eens dienen om stoom af te laten, kwestie van te vermijden dat de boel ontploft, maar eigenlijk moeten ze vooral de sociale achteruitgang helpen beheersen. De loonblokkering die de overheid oplegt, riskeert gepaard te gaan met sancties tegen wie in bepaalde sectoren of bedrijven toch gunstigere CAO's afsluit. Waarom zouden de regeringen en het patronaat het hierbij laten? Vanuit de vakbonden komt toch nauwelijks serieus verzet...

Voor een democratische en strijdbare vakbeweging

Contributed by SAP

dinsdag, 30 april 2013 - Last Updated dinsdag, 30 april 2013

Inderdaad, al die aanvallen zouden niet mogelijk zijn zonder de ongelofelijke makke opstelling, zelfs de min of meer openlijke medeplichtigheid van een deel van de vakbondsleidingen, zowel bij het ACV als het ABVV, die de arbeiders en bedienden meer demobiliseren en demoraliseren dan mobiliseren. Van Noord-Zuidwandeling zonder serieuze eisen naar actiedag zonder perspectieven, zonder duidelijke eisenbundel of helder actieplan. De vakbondsleidingen hebben recent de verhoging van de overuren die mogen gewerkt worden goedgekeurd, net zoals een nieuwe cadeau van 270 miljoen euro aan het patronaat in de vorm van een vermindering van de patronale bijdragen aan de sociale zekerheid. Op een moment dat de dividenden enkel al van de bedrijven genoteerd op de BEL20 in 2012 met 10% stegen, ze bedragen bijna 7 miljard euro!

Zowel voor Anne Demelenne en Rudy De Leeuw (ABVV) als voor Claude Rolin en Marc Leemans (ACV), lijkt de rol van de vakbonden in de huidige periode er in te bestaan om de neoliberale hervormingen te begeleiden, hier en daar wat kruimels die van de tafel vallen op te rapen, en dingen die tien jaar geleden nog onaanvaardbaar waren als overwinningen te doen doorgaan. Maar het kan nog erger: Jorissen van de ABVV-Metaal stelt publiek, in de pers, dat mobiliseren tot niets dient, omdat anders de regering zou vallen en er een nog ergere komt. De leiding van ABVV-Metaal saboteerde gewoonweg de acties die door de meerderheid van het ABVV waren beslist. In het ABVV is er meer en meer sprake van interne verdeeldheid: spanningen tussen arbeiders en bedienden (en openbare diensten en privé), gevaarlijke communautaire discours, enz. En dat op een moment dat solidariteit tussen Vlaamse, Waalse en Brusselse werkenden, over de sectoren heen, meer dan ooit broodnodig is.

Maar helaas is dat niet alles: het huidige «actieplan» van het ABVV, dat vooral een aaneenschakeling is van lokale acties en manifestaties, zonder echt perspectief van regionale en nationale stakingen, is veel te zwak om het besparingsbeleid ook maar een greintje tegen te houden, en riskeert zo vooral voor meer demoralisatie bij de leden en militanten te zorgen. Elke keer lijken de acties minder militanten te begeisteren... En over de opstelling van het ACV valt nog minder positiefs te zeggen.

Mooie discours in De Nieuwe Werker of de Visie zullen hier niks, maar dan ook niks, aan veranderen. De burgerij gebruikt de sp.a en PS, en in hun kielzog, de huidige vakbondsleidingen, als stootkussen om het ongenoegen en de woede van de werkende bevolking op te vangen. Wat een schimmenspel wordt er opgevoerd! Doen alsof er wordt gestreden zonder dat de regering in gevaar mag worden gebracht. Gedaan ermee! Die politiek versterkt enkel het idee van ieder voor zich, en na ons de zondvloed. Die politiek dreigt de vakbeweging regelrecht de afgrond in te leiden. We hebben dringend een echt actieplan nodig, een dat die naam waardig is, rond serieuze eisen. Een actieplan dat collectief en democratisch wordt uitgewerkt door de ganse vakbeweging, van de basis tot de top. Anders zijn we een vogel voor de kat, of beter: het kapitaal.

Een politiek alternatief van de werkende klasse

Om standvastig het gevecht te kunnen aangaan, moeten we stevig op twee benen staan: het sociaal verzet en een politiek alternatief van, voor en door de werkende klasse. Kijk naar Griekenland: meer dan twintig nationale stakingsdagen, massale betogingen, bedrijfsbezettingen, enz. En toch was het niet genoeg, omdat er nog onvoldoende samenhang is tussen de sociale strijd

en de opbouw van een consequent antikapitalistisch politiek alternatief. Knoop van het probleem is er toe te komen dat al diegenen die dag in dag uit tegen dit systeem knokken, zich actief, samen, inzetten om tot een antikapitalistisch politiek alternatief te komen van de werkende bevolking, een alternatief dat de meerderheid van de mensen kan begeistere en mobiliseren. Een politiek instrument dat als politiek klankbord en versterker dient voor de sociale eisen, dat aan het sociaal verzet een politiek perspectief geeft dat opnieuw hoop geeft. Terwijl in heel wat Europese landen het politieke landschap grondig door elkaar geschud wordt door het besparingsoffensief, kan in België tot op heden geen enkele kracht, ook de PVDA niet, nochtans de sterkste radikaal linkse organisatie, zulk perspectief bieden. En de tijd staat niet aan onze kant, integendeel, de tijd dringt!

In Vlaanderen lijkt in het ACW eindelijk een debat los te komen over het breken van de bevoorrechte band met de CD&V. Het mocht ook wel, met heel de affaire rond Belfius! Ook het MOC (de Franstalige tegenhanger van het ACV) discussieert opnieuw over de nood aan een politiek alternatief. In het CSC (ACV in Franstalig België) is het vooral de CNE (tegenvoeter van de LBC) die hierin het voortouw neemt. De oproep van het ABVV van Charleroi, daarin intussen vervoegd door de CNE, om tot een politiek alternatief te komen links van PS en ECOLO, krijgt meer en meer weerklank in Franstalig België. Begin 2013 werd een steuncomité aan de oproep opgericht waarvan de ganse radicale linkerzijde deel uitmaakt (Mouvement de Gauche van Westphael, PTB-PVDA, LCR-SAP, LSP, enz.). Bedoeling is het ontstaan van een politiek alternatief te bevorderen, met respect voor de noodzakelijke onafhankelijkheid van de vakbonden. Op zaterdag 27 april vond in Charleroi een eerste publieke trefdag plaats, georganiseerd door het ABVV-gewest en de CNE, met de steun van gans radikaal links. Een voorbeeld dat elders, zeker ook in Vlaanderen, navolging verdient!

Een democratisch debat over de syndicale strategie

Vermits onze huidige vakbondsleidingen het laten afweten, of erger, denken wij dat er nood is aan een breed gedragen, democratisch debat in zowel ACV als ABVV. Een debat dat moet uitmonden in buitengewone congressen waarop gezamenlijk de strategie en eisenbundels worden uitgewerkt.

De vakbonden moeten dringend van koers veranderen om de belangen van de leden en de werkende bevolking in het algemeen te kunnen verdedigen! Zonder breed sociaal verzet zal een links politiek alternatief geen kans maken. Zonder links politiek alternatief blijven de sociale bewegingen de gevangenen van de «politiek van het minste kwaad». Als belangrijkste slachtoffers van het asociaal afbraakbeleid zijn de werkende bevolking met of zonder job, de vrouwen, de jongeren, ook de enigen die het besparingsbeleid een halt kunnen toeroepen.

Bedrijven in actie, vakbondsmilitanten en strijdbare sociale bewegingen buiten de vakbonden, hebben er alle belang bij om hun acties te coördineren en samen een strategie uit te werken om te winnen, zonder af te wachten tot die «van boven» uit de lucht valt. Laat ons binnen onze vakbonden samen een serieus interprofessioneel weerwerk verdedigen. De strijd op het sociale en het politieke terrein is nauw verweven, het versterken van het sociale verzet een belangrijk element voor het totstandkomen van een blok van linkse sociale en politieke bewegingen dat het bezuinigingsbeleid kan tegenhouden.

Contributed by SAP

dinsdag, 30 april 2013 - Last Updated dinsdag, 30 april 2013

In België is momenteel geen enkele regeringscoalitie mogelijk die de belangen van de werkende klasse en haar organisaties opneemt. Als we de sociale kwesties niet zelf door onze strijd op de dagorde zetten, als we ons laten verslaan zonder verzet, als we er niet in slagen zelf, op relatief korte termijn, een politiek en sociaal alternatief uit te bouwen, ligt de weg open voor N-VA, MR en compagnie, en vooral voor een nieuwe reeks asociale maatregelen die ons nog harder zal raken dan wat we vandaag al meemaken. Dan zou het echt kunnen gaan over het in stand blijven van een reeks historische verworvenheden van de Belgische arbeidersbeweging: de sociale zekerheid, de index, de plaats van de vakbonden, de collectieve arbeidsovereenkomsten die dreigen gesplitst te worden door de ultra's van het patronaat vertegenwoordigd door de N-VA. Laat ons zelf onze toekomst bepalen: stevig op twee benen: samen in het sociaal verzet, samen voor een antikapitalistisch politiek alternatief. Durf te strijden, durf te winnen!

De SAP (Socialistische Arbeiderspartij) wil hieraan mee werken, jij ook?

Discussieer mee op <http://vakbonden-debat.blogspot.be/>

De SAP versterken is het sociale verzet en de strijd voor een politiek alternatief voor de werkende bevolking versterken. Doe mee, wordt lid!

Contact: SAP, Plantinstraat 20, 1070 Brussel

Tel.: 0496/ 20 76 37

info@sap-rood.be

WWW.SAP-ROOD.BE

Je kan het pamflet ook [hier](#) downloaden